

Predmetem této práce je rozbor dekorativního tvarosloví italského knižního malířství v easovém rozmezí od poloviny '200 po I.třetinu '300 pomocí metody, kterou v našem dějepisě umění používal Jan Kvet (1896-1965).¹ Jádro její metody je důsledný rozbor vyzdobení rukopisu z hlediska celkového systému rozvrhu vyzdobení i z hlediska typologie jednotlivých motivů ornamentiky. Vychází předpoklad se opírá o nutnost studia genese jednotlivých forem ornamentiky, protože pouze při znalosti, alespoň bezprostředně předcházejícího způsobu použití sledovaných motivů a kompozičních schémat lze studovaný motivický repertoár a jeho proměny zasadit do zřetelného typologického kontextu. Současně lze na tomto základě definovat názvosloví ornamentiky s ohledem na kompoziční a skladební principy, které utvářely vzezření sledovaných motivů, a to v širším easovém horizontu, než jaké nabízí vymezené sledované období. Proměny a transformace studovaného dekorativního tvarosloví se neomezuji na analogie v bezprostředně sevrženém easovém useku či zúženém regionálním či stylovým okruhem, ale otevírají možnost studia v širších souvislostech. Kombinace typologického rozboru, formální analýzy ornamentiky v rámci dílenské produkce v jednotlivých centrech a jejich komparace na typologickém základě (evidujícím proměny jednotlivých druhů ornamentu) umožňuje konkrétní zjištěné údaje zobecnit do detailně podložených tendencí, které ureovaly vývojové proměny vyzdobení knih (v rámci jedné dílny, centra, regionu či v širších souvislostech) a současně zjištěné dokumentovat na obrazovém materiálu (typologicky utříděném do formy tabulek ornamentiky), čímž vzniká přehledná příručka typologicky systematisovaného repertoáru ornamentiky, použitelná i pro dílní znaleckou orientaci ve studovaném materiálu.